తల్లి చీర

"ఏమండి, ఈ చీర చూసారా?" సరిత అడిగింది.

కిటకీ నుంచి రోడ్డుని చూస్తూ నిలుచున్న రామయ్య ఆ మాటలు పట్టించుకోలేదు. బ్రతుకు వేడికి సతమతమయ్యే ప్రపంచం వేడిగాలితో నిట్టూరుస్తోంది. వైశాఖ మాసపు ఎండకి జీవకళ కోల్పోయి, రోడ్డువారగా నిలబడి వున్న లేత నేరేడు చెట్టు తన జీవితానికి ప్రతీకగా తోచింది రామయ్యకి. పళ్ళు లేవని తెలిసినా, మళ్ళీ మళ్ళీ ఆ చెట్టు మీద వాలి పళ్ళ కోసం వెతుకుతోంది ఒక చిలుక.

"ఏమండి, మిమ్మల్నే..." సరిత మళ్ళీ అంది. "ఒకసారి ఇలా చూడరూ... ఈ మూడింటిలో నాకే చీర నప్పుతుందో చెప్పరూ".

యధాలాపంగా వెనక్కు తిరిగాడు రామయ్య. నవారు మంచం మీద మూడు చీరలున్నాయి.

"ఈ చీర నాకు బాగుంటుంది కదండి..." ఒక చీర చూపిస్తూ గోముగా అడిగింది, ఆమె.

భార్య మాటలకు బదులు పలకలేదు రామయ్య. మరునాటికి కావలసిన డబ్బు సమకూర్చటం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు అతడు.

"ఈ మనిషి ఎప్పుడూ ఇంతే; ఉలుకు పలుకు వుండదు" చిరుబురులాడింది సరిత. ఈయన్ని అడగటం నాదే తప్పు.

"ఇప్పుడీ చీర గోల యేమిటే...?" నిరుత్సాహంగా అడిగాడు రామయ్య. "అమ్మ పోయాక పదోరోజు రేపు. రేపటి ఖర్చులు ఎలా సర్దుకోవాలని నేను ఆలోచిస్తూవుంటే..."

"నేనేమైనా కొత్తచీర కొనమన్నానా ఏంటి? అడిగినప్పుడు ఏదో కొన్నట్టు..." సరిత మూతి ముడుచుకుంది. "అత్తయ్యగారి చీరలేగా? ఆవిడ ఎలాగూ పోయారు.

వదినగారు వచ్చిన చుట్టాలు ఊరు చూడటానికి వెళ్ళారు కదా అని..."

రామయ్యకి అర్థమైంది. అతని అమ్మ విడిచిపెట్టిన మంచి చీరలు మూడు. ఆ చీరలు న్యాయంగా అక్కకి చెందాలని రామయ్యకు తెలుసు. ఆ చీరలలో నచ్చినదొక్కటి దాచేయలనేది సరిత ఉద్దేశమని రామయ్యకి అర్థమైంది. "నీకెందుకే అమ్మ చీర?" ఇష్టం లేకపోయినా మంచం వైపు అడుగులు వేస్తూ అడిగాడు రామయ్య.

"రామ రామ అవేం మాటలండీ?" సరిత అడిగింది. "అత్తయ్యకి గుర్తుగా ఒక చీరైనా వుండవద్దూ?"

ఆ మాటలు విని తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు రామయ్య. హఠాత్తుగా అత్తగారి పట్ల పొంగుకొచ్చిన అభిమానం, చీర గురించేనని అతనికి తెలుసు.

కలిసి బ్రతికినంతకాలం పిల్లీ ఎలుకలా కొట్టుకున్నా, అత్తగారు పోగానే కోడలు కురిపించే ప్రేమాభిమానాలు, లోకం కోసమేనని, గోల వదిలిపోయిందనే ఆనందం వల్లనేనని తెలియనిదెవరికి!

"ఒకసారి మంచం మీద కూర్చొని చూడండి. ఈ చీర నాకు నప్పుతుందేమో..."

రామయ్య మంచం మీద కూర్చోలేదు. మంచాన్ని ఆనుకుని నిలబడ్డాడు. ఏదో బాధ అతని మనస్సుని తొలిచివేస్తున్నట్లు కనబడింది. అతని కళ్ళ నుంచి జాలువారిన వెచ్చటి కన్నీటి బిందువులు మంచం మీద రాలాయి. కళ్ళు వొత్తుకుని గట్టిగా నిట్టూర్చాడు రామయ్య.

అతడు తల్లి కోసమే, తయారు చేయించిన మంచం అది. కాని, పాపం! అతని తల్లి ఒకసారి కూడా, ఆ మంచం మీద నడుము వాల్చలేదు. తల్లికోసం ఏమి చెయ్యలేక పోయాడని బాధపడుతూ వుంటె, చేసినది కూడ తల్లికి అందలేదనే బాధ రామయ్యది.

తల్లి రామయ్యతో వుండేది కాదు. కూతురుతో వుండేది. రామయ్య సంపాదన అంతంత మాత్రం కనుక, అతనికి ఇబ్బందిగా వుండకూడదని అనుకుంది అతని తల్లి. పైగా కోడలితో సఖ్యత కూడా లేదు. అందువల్ల ఇష్టం లేకపోయినా, కూతురు ఇంటిలోనే రోజులు వెళ్ళబుచ్చుకునేది.

షావుకారు గారింటిలో, ఆగిపోతున్న వాచీకి బేటరీ మారుస్తూ వుండగా వచ్చింది రామయ్యకి ఫోను. "అమ్మ నీ దగ్గరకు వచ్చేస్తానని పోరుతుందిరా" ఫోనులో అంది రామయ్య అక్క. "ఇక్కడే వుండమని ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోవటం లేదురా".

రామయ్య ఏమి అనలేదు. అలా వుండి పోయాడు. ఆటో దిగి మెట్లు ఎక్కలేని తల్లి చెయ్యి పుచ్చుకుని జాగ్రత్తగా మెట్లు ఎక్కిస్తుంటే ఎదురింటాయన కిటికీ నుంచి కనబడ్డాడు రామయ్యకి.

"పలకవేమిటిరా?" అక్క అడిగింది. "బాధపడుతున్నావురా? నీ ఆలోచన నాకు అర్థమైందిరా. అమ్మ మందుల ఖర్చుల గురించేగా నీ ఆలోచన? ఈయనే ఏదో ఒకటి చూస్తారులే."

చెంపమీద కొట్టినట్టైంది రామయ్యకి. అతని బావగారి ఆదాయం కూడా ఎక్కువేమీ కాదు. ఐనా, అతడు అత్తగారిని కూడా పోషిస్తున్నాడంటే...

రామయ్య ఆలోచించాడు.

అతడికీ, తనకి వున్న తేడా...

అతనిది చాలా విశాల హృదయం. తన తల్లినైనా, భార్య తల్లినైనా ఒకలాగే చూసే మనస్తత్వం.

"నేను వస్తానక్కా" మాటలు పొడిగించటం ఇష్టం లేని రామయ్య అన్నాడు.

"ఒరేయి, వచ్చే ముందు ఒక నవారు మంచమైనా కొను, అమ్మకోసం మునుపట్లా నేలమీద పడుకుంటే లేవలేక పోతుందిరా అమ్మ".

ఫోను పెట్టేసాడు రామయ్య. అతని మనస్సులో ఆలోచనల సుడిగాలి వీచింది.

తల్లికి, సరితకి ఒక నిముషం కూడా పడదు. పైగా ఆర్థిక ఇబ్బందులు...

అదేమాట అన్నాడు. అక్కతో.

"నేనర్థం చేసుకోగలనురా" అక్క సానుభూతితో అంది. కాని ఏం చెయ్యగలనురా? అమ్మ నాకు బరువైనందున పంపటం లేదు. ఇక్కడ ఇంక వుండనని పేచీ పెడుతోందిరా".

"అవునురా." స్నానం చేసి జుట్టు వత్తుకుంటూ వచ్చిన రామయ్య తల్లి అంది "నేను మన ఇంటికి వచ్చేస్తానురా, అబ్బాయి".

ప్రపంచానికి జీవితాన్నిచ్చిన సూర్యుడు సముద్రంలోకి జారిపోతున్న సమయంలో తల్లితో ఇల్లు చేరాడు రామయ్య. ఇంటి వసారాలోనే వున్న పడక కుర్చీలో కూలబడింది రామయ్య తల్లి. "నేనిక్కడే నడుము వాలుస్తానురా". ఆమె అంది. గదిలో వాల్చిన నవారు మంచం మీదకి రమ్మని బలవంతం చేసినా, ఆమె కదలలేదు. "నాకు ఇక్కడే బాగుందిరా అబ్బాయి! మంచి గాలి; రోడ్డు చూస్తూ కూర్చోవచ్చు".

రామయ్య మౌనం పాటించాడు. ఊరు చూస్తూ ఆ పడక కుర్చీలో కూర్చోటం తల్లికి ఇష్టమని అతనికి తెలుసు. తండ్రి కూడా ఆ కుర్చీలోనే కూర్చొని సమయం గడిపేవారని గుర్తుకు వచ్చింది అతనికి. అతని తండ్రి ఆ కుర్చీలో వుండగానే కళ్ళు మూసారు కూడా.

అత్తగారు పడక కుర్చీలో కూలబడటం సరితకి అస్సలు నచ్చలేదు. లోపలకు రమ్మని తను ఎన్నిసార్లు పిలిచినా రాకపోవటం అత్తగారి పట్ల ఆగ్రహాన్ని రేపింది. నివురు

కప్పిన నిప్పులా మనస్సులో దాగి వున్న ద్వేషం రగిలి మోము మీద కనబడింది.

"ఇదేంటిరా, ఇల్లు ఇలా పాడైపోయింది?" చెదపట్టి పొట్టురాలే దూలాలని చూస్తూ అడిగింది ఆమె.

రామయ్య బదులు పలకలేదు. నిజమే! ఇల్లు బాగా పాడైపోయింది. పెంకులు, అక్కడక్కడ ఊడిపోయాయి. చెద పట్టేసింది. గోడనుంచి పెచ్చులు రాలుతున్నాయి అమ్మకి అది కనబడుతోంది. కాని తన జీవితానికే చెదపట్టిన విషయం తెలియదుకదా అని అనుకుని ఊపిరిపీల్చాడు.

బయట వాన కురుస్తోంది. పడిపోయిన వసారా గోడ నుంచి వానజల్లు లోపలకు వచ్చింది.

"ఇల్లు బాగు చేయించలేకపోతున్నావు కదరా, పిచ్చిసన్నాసి" తల్లి మాటలలో అనంతమైన వాత్సల్యం స్ఫురించింది. "నాకు తెలుసురా, నీ ఇబ్బంది. ఐనా రావటం తప్ప లేదురా" ఆప్యాయంగా రామయ్య తలని నిమిరింది ఆమె. చీరకొంగుతో కళ్ళు వత్తుకుని అంది. "ఎంతైనా నువ్వు నా కొడుకువురా". చీర కొంగుకి ముడివేసిన ఒక గుడ్డ సంచి తీసింది ఆమె.

"ఇదిగోరా, ఇది వుంచు". రెండు వంద రూపాయల నోట్లు రామయ్య చేతిలో పెట్టింది.

"అమ్మా..." రామయ్య గొంతు జీరబోయింది. మాటలు పెదవి దాటలేదు.

"నా డబ్బేరా; నీ కోసమే వుంచాను" అమ్మ అంది. "నీ అక్కకి తెలియకుండా అక్కడ, వారికీ వీరికీ సహాయం చేసేదాన్నిరా. డబ్బుకోసం నువ్వు ఇబ్బందిపడుతున్నావని నాకు తెలియదా?"

అమ్మ ఎప్పుడూ అంతే. పనులు చేస్తూనే వుంది, చిన్నప్పటినుంచి. రామయ్య ఆ విషయం గమనించేవాడు. తననీ, అక్కని పెంచడానికి అష్టకష్టాలు పడుతోందని తెలుసుకున్నాడు. ఐనా, రామయ్య ఏం అడిగినా వద్దని అనేది కాదు ఆమె. చాకలేటు కోసమైనా, పుస్తకాల కోసమైనా, సినిమా కోసమైనా డబ్బులడిగితే, ఆ గుడ్డసంచి తీసేది. రూపాయి బిళ్ళలు, నోట్లు కూడా వుండేవి ఆ సంచిలో. ఆ సంచియే తనకి రిజర్వ్ బాంకని అనుకునే వాడు రామయ్య.

పడక కుర్చీలో జరిగి కూర్చొని, కూతురి ఇంటి విశేషాలు, కూతురి పిల్లల ముచ్చటలు వర్ణించటం ప్రారంభించింది, రామయ్య తల్లి. రామయ్య చిన్ననాటి వివరాలు కథలుగా చెప్పింది. తల్లి పాదాల వద్దే చతికిలబడ్డాడు రామయ్య."ఇదేం సోదండి బాబు" అని అనుకొని, సరిత గదిలో వేసిన నవారు మంచం మీద వాలింది.

వాన ఉధృతమైంది. ప్రకృతి కన్నెర్ర చేసింది. ఆకాశం ఉరిమింది. గట్టిగా వీచింది గాలి. గాలికి, వానకి తట్టుకోలేక రామయ్య ఇంటి వంటగది గోడ కూలిపోయింది.

తల్లి పాదాల వద్ద కూర్చొని నిద్రపోయాడు రామయ్య. తల్లి ఎప్పుడు నిద్రపోయిందో అతనికి తెలియలేదు. విలయ తాండవమాడిన గాలిలో తల్లి ప్రాణం విలీనమైనట్టు కూడా తెలియలేదు.

"ఏమండి, మిమ్మల్నే" రామయ్యని కుదిపి లేపింది సరిత.

కంగారుగా అటు ఇటు చూసాడు రామయ్య. తల్లి చీరలు ఎదురుగా కనబడ్డాయి.

"ఈ చీర నాకు నప్పుతుందేమోనండి" ఒక జరీచీర చేతిలోకి తీసుకొని సరిత అంది. "ఇది మనం కొన్న చీరే".

నిజమే! ఆరు సంవత్సరాల తరువాత రామయ్య మొన్ననే తల్లికోసం కొన్న చీర అది! మొన్ననే తన అక్క ఇంటికి వెళ్ళి ఇచ్చి వచ్చాడు.

"మీ అమ్మగారు ఈ చీర ఇంకా కట్టలేదనుకుంటా." చీర మడత విప్పుతూ అంది సరిత.

రామయ్య ఆ మాటలు పట్టించుకోలేదు. డబ్బు కోసం ఎవరి వద్దకు వెళ్ళాలనేది అతని ఆలోచన. "ఏమండి..." చీర మడత విప్పుతూ సరిత గావుకేక వేసింది. "ఏమండీ డబ్బు..."

కంగారుగా అటు చూసాడు రామయ్య. చీర మడత నుంచి రెండు అయిదు వందల నోట్లు కింద పడి వున్నాయి.

వొంగి ఆ నోట్లు అందుకున్నాడు రామయ్య. అప్పుడు ఆ నోట్ల మీద అతనికి కనబడినది గాంధీతాత బొమ్మ కాదు, తన తల్లి బొమ్మ!

అవును! తల్లి ఎల్లప్పుడూ రిజర్వ్ బాంకే! డబ్బుకే కాదు, ఆప్యాయతకు కూడా.

***